

Свети Николај Жички

Ко да се не радује победи Христа Господа?

О, васкрсли Господе, како си васкрсењем Твојим постао све свима! О, пребогати Царе, како си једним Твојим даром напунио све празне руке пружене к небу! Радује се небо, радује се и земља. Радује се небо као што се мајка радује када храни своју огладнелу децу; радује се земља као што се деца радују када примају храну из руку своје мајке.

Победа Христова једина је победа којој се могу радовати сва људске бића од првостворенога па до последњег. Свака друга победа на земљи делила је и дели људе. Само је Христова победа као сунце, које сипа светле зраке на све оне који стоје под њим. Само Христова победа испуњава сва срца људска неподељеном радошћу. Само је она без злурадости и без злобе.

Тајанствена победа, рећи ћете? Јесте, али у исто време објављена свему роду људском, живом и умрлом.

Ко да се не радује победи Христа Господа? Гле, Он није победио ради Себе, него ради нас. Његова победа није учинила ни већим, ни живљим, ни богатијим Њега, него нас. Његова победа није себичност но љубав, није отмица но дар. Приђимо, дакле, ближе васкрсом и победничком Господу нашем и запитајмо се: прво, кога је Он победио васкрсењем

Својим? И друго, кога је Он ослободио победом Својом?

Васкрсењем Својим Господ је победио два најљућа непријатеља живота људског и достојанства људског: смрт и грех. Ова два непријатеља људског рода рођени су још онда кад је први човек постао одрођен од Бога погазивши заповест о послушности према Створитељу своме.

Упитаће даље неко: како се то каже, да је васкрсли Господ победио грех, међутим људи још увек греше? Заиста је Господ победио грех. Он га је победио Својим безгрешним зачењем и рођењем; па га је победио Својим чистим и безгрешним животом на земљи; па га је победио Својим праведничким страдањем на Крсту; и најзад крунисао је све те победе Својим преславним Васкрсењем. Он је постао лек, поуздани и непогрешни лек против греха. Ко је заражен грехом, само се Христом може излечити. Ко не жели да греша, само помоћу Христа може ту своју жељу остварити.

Христос је несравњено највећи Лекар у историји људској, јер је донео људима лек против болести над свима болестима, то јест против греха, из кога се рађају све остале болести и све остале муке људске, и душевне и телесне. Тај лек - то је сам Он, васкрсли и Живи Господ. Он је једини и једино поуздани лек од греха. Ако људи и дан данас греше и од греха пропадају, то не значи, да Христос није победио грех, него то само значи, да дотични људи не узимају једини лек против своје смртоносне болести.

Васкрсли Господ скинуо је завесу са истинитог Бога и са истинитог човека, и показао нам Собом величину и красоту и једног и другог. Нико не може познати истинитог Бога осим кроз васкрслог Господа Исуса, нити ко може познати истинитог човека осим кроз Њега јединога.

Христос васкрсе, браћо!

Свети Јустин Ђелијски

**Од тебе зависи,
све од тебе зависи!**

Гле, колико је међу светитељима разбојника, бивших разбојника који су се покајали, пошли за Господом Христом кроз веру и љубав и све свете врлине, ишли за Њим и себе изградили као Света божанска небеска бића, небеске људе. Колико је простих људи, колико занатлија, колико земљорадника, колико научењака, колико философа, колико научника чувши позив: *“Хајде за мном”*, пошло за Господом Христом, за крстом, у лађу бесмртности, у Цркву Христову, и искрцали се у Небеске обале, и постали Христови, постали вечни, постали бесмртни.

Свима њима Господ даје - шта? Даје Вечни Живот. Даје Вечни Живот кроз Вечну Истину, кроз Вечну Правду, кроз Вечну Љубав, кроз Вечна Божанска Добра којих је пуно Свето Еванђеље, да бисмо се ми научили чинити та дела, те врлине. Ми? Зашто? Када чујемо тај позив: *“Хајде за мном”*, а често се препустимо својим страстима, својим ситним жељама, својим прљавим гресима, а не знамо за Њега. Не реци: та, за мене многогрешног нема Вечне Истине, нисам ја достојан да ми Господ да Вечну Правду, Вечну Истину, Вечни Живот. Ко ме ти то говориш? Њему, Господу Човекољупцу, Једином Човекољупцу Господу Христу.

Хајде за мном! Реши се, пођи за Њим. Видећеш, то је, то је пут радости. Све тешкоће које ти доживиш у овоме свету ради Господа Христа, то су тешкоће које те искрцавају на ону обалу, које те кроз

калварију и Голготу воде у Васкрсење, у победу над смрћу. Не сумњај! Оставио си мало за Господа Христа. Неки грех свој мали или велики грех, страст своју малу или велику страст, оставио си ма шта, оставио си за Господа Христа и пођеш ли за Њим - ти спасаваш себе! Не њега, Он је Спаситељ! Идући за Њим, идеш за самога себе и тиме чиниш себи вечну корист, вечну правду. Ми себи помажемо, себе чинимо победницима, а Он нам због те велике силе Своје даје ту силу, ту Вечну Љубав и Вечну Правду. Само од тебе и мене зависи да живимо по Његовој великој љубави у овоме сету, да живимо по Његовим еванђељским заповестима у овоме свету, а ви знате те заповести чудне, од оне најмање до оне највеће.

Не реци: ја сам недостојан. Не, од тебе зависи, све од тебе зависи - да се отресеш свога греха, своје страсти, своје смрти, свога ђавола. Он те позива: *Хајде за мном*. Не мораш поћи за Њим.

Гле, све је смртно код тебе! Све је смртно код тебе, све, али Он, Он ће те искрцати на обалу бесмртности. Господ ће ради вере твоје и моје, све Божанско да да теби и мени, да себе спасавамо идући за Њим, од сваке смрти да спасавамо себе, од свакога греха, од свакога ђавола, од свакога зла. То можеш и ти, могу и ја. Не реци: слаб сам. Не, Апостол Павле је имао исту прилику, као и ја и ти. Свети Сава отишао је за Господом Христом, свега се одрекао.

Све у Цркви Христовој води васкрсењу мртвих. Ево, Свето Причешће које се прима данас, и за време поста, и увек, шта је то? То је васкрсење из свих смрти. Примаш Господа Христа Победитеља смрти - о каква радост! Где си смрти? Где је твоја победа, пакле, ђаволе, где је твоја сила?! Све је ишчезло, свега нестаје. Ти причешћујући се идеш сав у Небеско Царство, само живи достојно Господа Христа, немој да Свето Причешће скрнавиш, (да) враћаш се на старе грехе, на стара зла. Истина, слаби смо људи па се враћамо на старе грехе, али ту је покајање, ту је свемоћни еванђељски васкрситељ, који те може васкрснути свакога дана и сваке ноћи.

Архимандрит Јован Крестјанкин

Слово о малом добру

Много људи мисли да је живети по вери и испуњавати вољу Божију веома тешко. У стварности је то веома лако. Треба само да обратимо пажњу на ситнице, на мале ствари и да се старамо да не грешимо у најмањим и најлакшим делима. То је најпростији и најлакши начин да се уђе у духовни свет и приближи Богу.

Обично човек мисли да Творац захтева од њега много великих дела, највеће самоодрицање, свецело уништење његове личности. Човек се тако преплаши тим мислима да почиње да се боји да се у било чему приближи Богу и чак се не удубљује у реч Божију. “Свеједно је”, мисли он, “ништа не могу да урадим за Бога и за душу своју, боље ми је да будем по страни од духовног света, него ћу живети како сви живе”.

Приликом самог уласка у религиозну област постоји некаква “хипноза великих дела”: треба учинити или неко велико дело или никакво. И људи не чине никакво дело ни за Бога ни за душу своју. Задивљујуће је то да што је више човек посвећен ситницама у животу, тим пре управо у ситницама он жели да буде поштен, чист, веран Богу. Међутим, кроз правилан однос према ситницама мора проћи сваки човек који жели да се приближи Царству Божијем. Незнатни добри поступци

представљају воду на цвету човека. Уопште није неопходно да се на цвет коме је потребна вода излије море воде. Можемо сипати пола чаше и то ће бити довољно, за живот цвета ће то имати велико значење. Уопште није неопходно да прегладнелом или одавно гладујућем човеку пружи килограм хлеба - довољно му је да поједе и пар кришки и његов организам ће оживети.

„Заиста, заиста вам говорим, који напоји једнога од малих ових само чашом воде у име ученика, неће изгубити награду своју“ (Мт. 10,42). У овој речи Господњој је изражена важност малог добра. “Чаша воде” није много. Господ још додаје да ту чашу дају “у име ученика”. То је јако битан детаљ. И на њему се треба пажљиво зауставити. Најбоља дела у животу увек су дела у име Христово, у име Господње. “Благословен онај који долази - у било каквом смислу - у име Господње”, у име Христа. Дух, име Христово придају свим стварима и поступцима вечну вредност, ма како били мали поступци. И проста љубав, жртвена, човечанска, на којој лежи одсјај љубави Христове, чини значајном и драгоценом сваку реч, сваки гест, сваку сузу, сваки осмех, сваки поглед човеков. И ево, Господ јасно говори да не чак ни у Његово, него само у име ученика Његовог учињено мало добро дело већ јесте велика вредност у вечности. Када би људи били мудри, сви би стремили малим и за њих сасвим лаким делима, помоћу којих би могли за себе добити вечно благо.

Да бисмо учинили да тесто у тепсији нарасте, уопште не треба да у њега наспемо тепсију квасца. Довољно је насути врло малу количину и сво тесто у тепсији ће да нарасте. Тако је и са добром: најмање добро може да произведе огромно дејство. Ето због чега не треба занемаривати ситнице у добру. Уистину, мало добро је неопходније, потребније у овом свету од великог. Без великог добра људи живе, без малог неће преживети.

Архимандрит Андреј Конанос

Како сачувати породицу?

У наше време ништа не представља обавезу. Раније су људи говорили: “Да, сада смо у браку! Сада је то заувек!” Знали су да након венчања нема пута назад: брак се не распада. Не треба мислити да је брачни живот тада био лакши него сада. Једноставно се оно што се догађало у породици није износило ван куће - људи су такође страдали, супружници су имали исте проблеме као и сада, али о томе никоме нису говорили. Многе жене су саме са собом пролазиле кроз то, осећале бол, плакале, догађало се да су их чак и тукли њихови мужеви...

Данас се много тога изменило, да би данас супружници били у стању да остану срећни и вољени, неопходно је да сачувају своје односе кроз лично саосећање. Другим речима, да би се данас сачувао брак неопходно је да се ради на њему, да се помогне браку јер само по себи ништа не представља објективну реалност. Брак се може упоредити са великим кандилом - ако не будеш доливао уља, пламен ће врло брзо почети да се смањује и на крају да се угаси. А за то заправо и није потребно много труда. Зато ми је жао када видим хришћане који су разочарани у свој брак.

Није случајно што сте ожењени. Бог вам је тиме указао част, то вам је Он Сам пожелео. Он има добар циљ и сигурно нешто добро треба да се догоди у вашем

животу. Зато сте дужни да достигнете тајну срећних односа и потрага за њима представља циљ вашег живота. Зато што Господ тако жели. Тешко је живети 50-60 година заједно. Шта рећи, то није лак подвиг. Али то у себи крије лепоту. Ако стално будете заједно и будете у стању да уочите све добро што је у вама, ваши односи ће ојачати и почети да доносе плод. И тада ће неминовно из тога произаћи нешто добро.

Опасно је цео живот се веселити, то не доноси плода. Ако се цветић не посади негде да пусти корен, неће моћи да порасте, неће почети да цвета. Брак има своју лепоту, али се та лепота показује кроз тешкоће заједничког живота, различите карактере, проблематично понашање. Неки човек ми се након десет година брака пожалио: „Жена коју сам оженио је некада била потпуно другачија, не као што је сада. Нисам се оженио овом женом“. И његова жена мисли да се није удала за човека који је сада поред ње, јер је на почетку њен муж био другачији, а сада се показао као други човек.

Зашто се тако догађа? Све је прилично једноставно. За време заједничког живота нестају формалности, љубазност, добри манири одлазе и ми показујемо своје право “ја”. То је истина. Добро је и правилно показивати своје право “ја”. Ми људи смо јако компликована бића, имамо различите недостатке, нервозе, агресију, љубомору, мржњу. Ова осећања постоје у мањој или већој мери у души сваког човека, показују се такође и у браку. Потражи их у себи и наћи ћеш их, а затим захвали Богу због тога што ти жена која је поред тебе, или мушкарац који се налази са тобом, помажу да увидиш свој сопствени карактер. Како би га у супротном ти могао видети? На тај начин помажеш себи у разумевању онога што је скривено у теби.

Решење проблема није у бекству, решење је у томе да останеш и потрудиш се, измениш се и измениш свој “его”.

Свештеник Данил Сисојев

Бог ме је услишио – значи да сам у праву?

Треба памтити да Господ слуша молитве не само хришћана, већ и других људи. У реалности Бог слуша све који Га призивају. Постоји, на пример, Семанг племе у Малезији. Они се сете Бога само за време тајфуна. Чим ураган крене они почињу да се сећају Њега и да Га призивају. Они иначе врачају, приносе жртве демонима, а чим крене ураган који демони и идоли не могу да зауставе, онда они моле Бога: „Творче, немој, ми смо са Тобом, опрости нам молим те...“ Зашто не раде тако стално? Зато што не желе да живи како Бог заповеда. Треба памтити да Господ слуша све – без изузетка.

Ако се човек помоли Богу, без сумње, Бог ће га услишити. То није питање. Бог слуша све који Га призивају и ако су молитве на корист човеку Он ће их испунити. Међутим, Господ спасава само оне који су се сјединили са Њим у Светим Тајнама. Важно је одвојити слушање од спасења. Неки говоре: ми смо се помолили и Бог нас је услишио, значи да смо у праву. Међутим, није тако – „били смо у праву јер смо се помолили“. Разлог што нисмо у праву је што не желимо да се уцрквенимо.

Заблуда која је јако распрострањена.

Постоје случајеви очигледне интервенције Божије: човек је завапио Свевишњем, помолио се у авиону који, на пример, пада или у запаљеном аутомобилу и Господ га је услишио. Човек се успокојава и говори: имам нормалне односе са Богом и пустите ме са вашим покајањем. Али зар у стварности то значи да се целокупан наш живот оправдава једном појачаном молитвом? Не, наравно. У светоотачкој литератури је описан случај када је једна блудница ишла путем и видела тек умрло дете једне удовице. Њу је то тако погодило да је пала на колена и почела да се моли: „Боже, опрости што ти се ја, блудница, обраћам; знам да сам грешница, последња преступница, али не ради мене, мрске грешнице, већ ради суза ове удовице васкрсни дете“. Дете је васкрснуло. Међутим, то не значи да је блуд оправдан.

Човек који је завапио Господу, треба да се промени, да одбаци свој грех. Многи тако чине – призову Бога, Он помогне, а човек чак не каже ни хвала, окрене се и оде. Нажалост, дешава се и таква страшна ствар – чудовишна незахвалност. И у Светом Писму је написано да се Израил најео, угојио се прилично и окренуо леђа Ономе који га је створио. Тако се и данас дешава. Да ли на пример, многи захваљују након исповести? Да ли сте након исповести често захваљивали Богу што вам је опростио грехе? Да ли сте након Крштења захваљивали Творцу? Никако се не сме без тога. Код нас, нажалост, након исповести никоме на ум на долази да захвали Богу, а то је такав дар! Господ је човеку даровао опроштај грехова просто тако, забадава, а ми говоримо: „Он тако и треба да ради, Он је обавезан да то уради“. То је неправилно. За све треба захваљивати.

Православна Гватемала - огањ Православља који се све више шири!

Желели бисмо да наше оце, браћу и сестре упознамо са великим чудом које Господ Дух Свети чини у Гватемали. По речима Псалмопевца: *„Нема међу боговима таквог какав си Ти, Господе, и нема дела таквих каква су Твоја. Сви народи, које си створио, доћи ће и поклонити се пред Тобом, Господе, и славити име Твоје. Јер си Ти велик и твориш чудеса; Ти си један Бог“* (Пс. 86:8-10). Гватемала, земља централне Америке, чије већинско становништво чине племена Маја, у наредним годинама ће, ако Бог да, постати стуб Православља у западној хемисфери. Тренутно је то најправославнија земља у западној хемисфери ако се узме у обзир проценат у односу на укупан бој становника. Тужно је да док људи у Србији читају књиге и гледају филмове са наводним мајанским пророчанствима о крају света, не знају да племена Маја ... постају Православна!

Гватемалци су млад народ, народ који испуњава заповест Господњу: *„Рађајте се и множите се, и напуните земљу“* (1 Мојс.1:28). То је народ са највећим наталитетом у западној хемисфери. 1900. године их је било 885 000 хиљада, а 2011. године 13 824 000 људи. Сиромашни, али радни и вредни људи, простосрдачни, једноставни. Припремљена земља срца за благу Христову реч.

Све је кренуло са оцем Андресом Жироном. Истакнути римокатолички

свештеник, брижан за своју паству, борио се да најсиромашнији слојеви добију земљиште од државе да би преживели. 80-их година прошлог века предводио је чувени марш („La Marcha“) по целој Гватемали у борби да најсиромашнији добију земљиште и тако преживе. Био је посланик у скупштини Гватемале и представник Гватемале при Уједињеним нацијама. У својој борби успео је да својим рукама подигне 42 села и подигне 338 храмова за Гватемалце. Зато су му Маје безгранично лојалне и одане.

Међутим, што је још важније – о.Андрес је, поред тога што је човекољубац, пре свега – Богољубац. У својој потрази за Истином (у корист тој потрази биле су и околности да је о.Андрес због своје борбе за сиротињу дошао у сукоб са римокатоличким црквеним властима). Изашао је из римокатолицизма и основао неканонску православну цркву Гватемале.

Након неколико година, овај истинољубац са својом паством улази у Христову Цркву: улазе у окриље Васељенске Патријаршије, у састав митрополије мексичке на челу са митрополитом Атинагором.

о.Андрес, Апостол Гватемале са собом у Цркву доводи и 200 000 људи! Оно што радује је да ће, ако Бог да, у наредним годинама још десетине хиљада људи ући у Лађу Спасења, прећи из смрти у живот.

Свети Инокентије Московски, апостол Америке и Сибира је проповедајући на Аљасци говорио: *„Видим у овоме један од путева Промисла да Православље уђе у Сједињене Америчке Државе.“*

Надамо се да Дух Свети преко Гватемале отвара врата за велику мисију Православља у целој Латинској Америци.

Помените у својим молитвама нашу браћу и сестре из Гватемале, православна племена Маја. Иако смо хиљадама километара далеко, другачије боје коже, другачије културе, језика, менталитета, у најважнијем смо једно – у Христу Исусу Господу нашем.